

Vážená paní, vážený pane, s radostí bychom Vám chtěli sdělit, že čistý výtěžek naší jarní sbírky dosáhl 137 tisíc korun a že kromě toho jsme od vzniku SOOD dostali dary v celkové výši 574 tisíc korun. Na náš sbírkový účet č. 151151156/2010 přispělo již víc než 1 600 dárců! Za tuto podporu moc a moc děkujeme a velmi si jí vážíme. Jen díky tomu jsme mohli v naší činnosti pokračovat a snažit se pomáhat dětem, které to potřebují. Za každou pomoc a podporu mnohokrát děkujeme a doufáme, že díky tomu budeme moci naši činnost dál rozvíjet.

Jménem republiky zničené dětství i zničené zdraví

Desetiletý Jiří Kronhoffmann se měl na základě rozhodnutí soudu také naučit lásce k otci. Strávil tři měsíce v ústavu, šest let v péči násilného otce, přes dva roky neviděl matku. Teprve v šestnácti letech byl (jiným soudem) svěřen do její péče. Nyní v osmnácti letech trpí smíšenou úzkostně-depressivní poruchou, posttraumatickou stresovou poruchou, polyvalentní alergií a autoimunitním onemocněním, které je velmi pravděpodobně podmíněno dlouhodobým stresem v rodinných vztazích. Ve zprávě ošetřující lékařky MUDr. Jitky Bartkové ze dne 19. 10. 2016 se dále konstatují panické ataky a masivní úzkost v souvislosti s možným spatřením otce. Báł se opustit sám domov a docházet do školy. Ze zdravotních důvodů byl Jirka nucen na doporučení lékaře přerušit studium na soukromé obchodní akademii. Pokuty uložené matce za to, že násilím nevytáhla syna zpod stolu nebo ze skříně, kam se před otcem schovával a nepředala mu ho, dosáhly 80 tisíc korun, přes 40 tisíc korun činily náklady řízení (znalečné). Matce, jejíž hrubý příjem činí cca 11 tisíc korun, zbývá po osmi letech splácení zaplatit ještě 50 900 Kč.

Soudkyně Okresního soudu Plzeň-město Mgr. Dobroslava Žižková, známá z případu chlapců Roubových, kde použila stejnou taktiku, sebrala (pod sp. zn. 99 P 78/2006) Jirku matce přesto, že ve spise bylo mnoho jednoznačných důkazů, že se otec dopouštěl domácího násilí na matce i na něm. Paní soudkyně se ale ani neobtěžovala vyslechnout svědky, které matka navrhovala a kteří soudu zaslali své písemné výpovědi. Nevzala v úvahu ani zprávy odborníků, kteří měli Jirku dlouhodobě v péči. Uvěřila pouze otci a znalcům Bořikovi, Bröcklovi a Prunerovi, které si přibrala.

Soudkyně nevzala v úvahu ani zprávy MUDr. Jitky Rumlové z FN Plzeň, v jejíž zprávě ze dne 23. 5. 2005, kdy bylo Jirkovi šest let, se uvádí: „Dítě hospitalizované v PK FN od 8. 4. do 29. 4. 2005 pro suicidální tendence. Potiže souvisely s problematickou rodinnou situací.“ Ve zprávě ze dne 6. 10. 2005 se konstatuje: „Dítě mám v pedopsychiatrické péči, nedoporučuji styk otce s dítětem. Dítě je emočně fixováno na matku. Z kontaktu s otcem má obavu a strach, objevuje se obrovská úzkost, která zabraňuje zdravému vývoji dítěte.“ Ve zprávě ze dne 14. 4. 2007 (dítěti bylo 8 let) dr. Rumlová uvádí: „Dítě vyšetřeno po proběhlém kontaktu s otcem. Pac. je výrazně emočně fixován na matku, z kontaktu s otcem má až panický strach. V klinickém projevu je patrný pláč, třes celého těla a pomocnění. Doporučuji přehodnotit kontakt s otcem. Dle mého názoru by bylo prospěšné pro zdravý psychický vývoj dítěte na dobu určitou zakázat kontakt s otcem.“

Jirka ještě u maminky

Ve spise je založena i zpráva terapeutky Mgr. Dany Široké ze dne 2. 3. 2006, v níž se uvádí:

„Od počátku roku 2006 se Jiří Kronhoffmann v doprovodu své matky Dity Kronhoffmannové zúčastnil 2x terapeutického sezení v Protistresové poradně. Osobnost dítěte je velmi narušena, při sebemenší stresové zátěži dochází u dítěte k sebedestrukčnímu jednání. Soud nedostatečně bere v úvahu psychické trauma dítěte z otce, především sebedestrukční program osobnosti.“ I snaha sousedů a známých rodiny potvrdit domácí násilí ze strany otce byla marná. Pan Petr Pawelka soudou dne 14. 9. 2002 napsal: „S paní Ditou Kronhoffmannovou jsme byli souseď od dubna 2001 do 13. února 2002, kdy paní Dita K. utekla od svého manžela i se svým dítětem. Paní Dita K. si několikrát stěžovala na útoky ze strany manžela, toto bylo patrné i na obličej paní K.“

V přípisu paní Elišky Brandové ze dne 16. 11. 2003 se uvádí: „Manžel ji izoloval od lidí, často na ni křičel. Jednoho dne ke mně přiběhla, že se ho bojí. Bylo vidět, že má modřiny v obličej i na rukách.“

Soudkyně nevslechla ani svědkyni Radovanu Dufkovou, která potvrzovala panickou reakci Jirky poté, kdy otec srazil matku na zem, ta ztratila vědomí, přijela záchranka a malý Jirka stále křičel „táta zabil mamínu“.

Dne 11. 5. 2014 napsal patnáctiletý Jirka dopis Okresnímu soudu v Karlových Varech, kam byl spis naštěstí pro něj postoupen (citujeme): „Chci Vás poprosit, abych se směl vrátit domů ke své mamince. Nevím, proč mi vzali to nejmilovanější, co mám. Otec mě nechal násilím převést do ústavu s mřížemi. To mi bylo devět nebo deset let. Byl to tristní čas, že jsme před ním s maminkou utekli, ale on nás týral. Nevím, jestli bylo horší deptání nebo otřes mozku, co mi udělal. Deptal mě ještě víc než mamínu. Když mi bylo pět let, tak jsem šel s maminkou v Nejdsku po silnici a najednou jsem ho uviděl, jak jde za námi, tak jsem táhl maminku, aby utíkala, ale on nás dohonil a udeřil maminku

do hlavy a ona spadla a ležela na silnici. Vím jen, že jsem strašně křičel, že táta zabil mamínu, a klečel jsem u ní.

Když dostanu špatnou známku, tak se bojím vrátit do jeho domu. Někdy se na mě vrhne a zbijí mě. Nikdy nevím, co udělá. Už mě nejde ve škole skoro nic. Nemůžu se na nic soustředit. Od šesti do devíti hodin mi otec dává těžké příklady z matematiky a za každou chybu mě trestá. Bojím se do školy a bojím se ze školy k němu do jeho domu. Má často výbuchy vzteku, někdy ani nevím proč... Říkám si, jaký má život smysl. Nevýdržel bych to, kdybych sociální pracovníci z Plzně a křičeli na mě, abych jim napsal, že chci k otci. Pak jsem se tam stal obětí šikany. Nemluvil jsem, nejedl, jen jsem si přál vrátit se domů ke své mamince, a pak už mi bylo všechno jedno. Pak jsem ležel v jeho domě v Nejdsku. Měl jsem dlouho horečku a nechtěl jsem žít. Jezdila tam za mnou ta sociálka. S otcem se smáli a na mě křičeli, abych jim napsal, že chci žít u otce a maminku vidět jednou za čtrnáct dní. Musel jsem jim to napsat, protože mi vyhrožovali, že když to nenapíšu, tak už maminku nikdy nevidím. Tak jsem to ze strachu napsal, ale stejně jsem ji neviděl. Dva roky jsem ji neviděl... Prosím paní soudkyně, nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Já už nemůžu. Pomozte mi prosím.“

A paní soudkyně Mgr. Marie Pospišilová z Okresního soudu Karlovy Vary Jirkovi pomohla. Za dva měsíce (17. 7. 2014) ho svěřila do péče matky. Jirka i jeho matka jsou šťastni, oba však trpí posttraumatickou stresovou poruchou a autoimunitním onemocněním v důsledku prožitých psychických stresů. Nabízí se otázka, jestli soudce včetně soudce odvolacího soudu může beztestně přehlížet závažné důkazy, a v důsledku toho psychicky týrat dítě a způsobit mu újmu na zdraví? Myslíme si, že nikoli. Říká se sice, že spravedlnost je slepá, ale neměla by být i hluchá k důkazům a bezcitná k dětem. Obrátíme se proto na ministerstvo spravedlnosti s podnětem minimálně ke kárnému řízení a budeme se snažit i o náhradu škody Jirkovi a jeho matce, alespoň ve výši pokut, nákladů řízení a bolestného. Budeme také dělat všechno pro to, aby tyto krutosti páchané státem na dětech co nejdříve přestaly.

(dne 22. 10. 2016 publikováno na iDNES.cz na blogu Marie Vodičkové)

Děti potřebují rodiče, ne profíky

Nikdy nezapomenu na slova, jež mi v prvních dnech a měsících řekly moje dcery, které se mi „narodily“ jako školáčky. Osud první z nich jsem znala z trestního spisu – byla odebrána z rodiny v pěti letech i se svým dvouletým bratříčkem, když po několika dnech opuštěnosti vylezla do otevřeného okna v šestém patře a křičela o pomoc.

Monotónním a tichým hlasem mi později vyprávěla: „Když jsme byli u té staré mámy, tak jsme tam pořád leželi na zemi. Oni nám neudělali postýlku, tak jsme museli ležet na zemi. A pořád jsme se báli, že nás budou bit. Ta máma byla moc zlá a ten táta byl taky zlej... A pořád jsme měli hlad. Oni nám nedávali nic jíst, jenom chleba a vodu. A to přece nejde, jenom chleba a vodu.“ Po chvíli odmíčení pokračovala: „Oni chtěli, abysme umřeli.“ Na můj dotaz, kdo to chtěl, že to snad není možné, údrážně a udiveně, že to nechápu, odpověděla: „No přece ty starý rodiče to chtěli, ale Románek, ten to nechtěl.“ A zase tiše pokračovala: „O Románek já jsem se starala. Ale pak tam přišlo moc lidí a zachránili nás a dali nás do školky (pozn.: předškolní oddělení DDÚ).“

Autoři nové koncepce péče o děti, prosazované od roku 2009, by možná nevěřili, že pětileté dítě ohodnotí umístění do diagnostického ústavu jako záchranu. Umístili by je do přechodné pěstounské péče, nejspíš každého jinam, jak se nyní děje. Většina přechodných pěstounů chce jen jedno dítě, a to co nejmenší. Přitom rozdělení sourozenců je pro ně až na výjimky velmi traumatizující. Věrka na Románek stále vzpomínala, a to i v dospělosti. On jako dvouleté batole byl umístěn do zdravotnického dětského domova a brzy osvojen, ona přešla podle věku do školského zařízení. Věrka se první dny odešla mě nechtěla ani hnout. Když jsme jely do školy, snad měsíc se mě každý den ptala: „Jsi maminka?“ A když jsem přisvědčila, vždycky řekla: „Já tě mám strašně ráda.“ Záhy si začala svou pochroumanou psychiku uzdravovat fantazií, aby aspoň trochu zakryla ty otřesné vzpomínky. Z ničeho nic třeba řekla: „Pamatuješ, jak jsi mě vozila v kočárku? A jak jsi mě nosila, když jsem měla zlomenou nohu?“ A já jsem s ní tu hru hrála, protože jsem tušila, že to potřebuje. A ona byla šťastná, i když určitě věděla, že to je jen hra.

Jednu před spaním mi řekla: „Když jsem byla v tom Krompachu, tak jsem tam každý den brečela. Protože jsem moc chtěla tu novou maminku a strašně jsem se bála, že už žádnou nedostanu. Ale pak jsi přišla ty a ty jsi si mě vybrala a já jsem si vybrala tebe. A teď už budeme pořád spolu.“

Vůbec si nedovedu představit, že bych Věrce i ostatním svým dětem, které mě od prvních dnů spontánně oslovovaly „mami“, řekla, že nejsem žádná jejich máma. Že mají tu svoji a že svým úkolem je vrátit je k ní, anebo do roka předat do jiné rodiny. Citově vyprahlé děti okamžitě přilnou k dospělému, který by mohl být jejich rodičem. Je to největší touha a potřeba všech dětí – mít mámu a tátu, nebo alespoň jednoho z nich. Napořád, nejen na chvíli.

(dne 5. 6. 2016 publikováno na iDNES.cz na blogu Marie Vodičkové)

Nepochopitelná smrt dítěte v pěstounské péči

V minulém zpravodaji jsme v článku „Podivná smrt dítěte v pěstounské péči“ (viz též <http://www.sood.cz/podivna-smrt-dite-v-pestounske-peci/>) informovali o úmrtí malého Liborka, který byl z rodinného Klokánku Dubí v listopadu 2012 spolu se svými dvěma sourozenci předán žadatelům o pěstounskou péči, i když se tomu velmi bránil. V té době mu byly čtyři roky a jeho sourozencům 3 a 1 rok. Pěstouni měli dvě vlastní děti ve věku 9 a 14 let. V letech 2013 a 2014 převzali ještě dvě několikaměsíční miminka, mladší sourozence Liborka.

Dne 17. 5. 2016 jsme podali k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze podnět k přezkoumání postupu orgánů činných v trestním řízení s námitkou, že pěstouni nejsou stíháni, ačkoli podle informací médií by jejich jednání mělo být posouzeno přinejmenším jako trestné činy ublížení na zdraví s následkem smrti nebo neposkytnutí pomoci. Dne 25. 7. 2016 nám VSZ sdělilo, že dne 6. 5. 2016 rozhodl policejní orgán o odložení podezření ze spáchání jinak trestného činu ublížení na zdraví podle § 146/1, 2b, 4 trestního zákoníku, a to z důvodu nezletilosti podezřelého, a že po právní moci tohoto rozhodnutí byl spis postoupen příslušnému policejnímu orgánu k prověření podezření ze spáchání trestného činu neposkytnutí pomoci podle § 150 trestního zákoníku ze strany pěstounů.

Dne 20. 9. 2016 vystoupili pěstouni Jiřina H. a Josef Z. v pořadu Očima Josefa Klímy. Mimo jiné uvedli, že šlo o tragickou náhodu při hádce a rvačce mezi sourozenci, že byla chyba, když jim děti byly odebrány a sourozenci rozděleni a že v krajním případě měli být všichni sourozenci svěřeni do péče jejich příbuzných, manželů K. „Zapomněli“ však uvést následující skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu odbornického řízení, kdy žádali o vrácení všech čtyř sourozenců do své péče:

- V usnesení o odložení věci se uvádí, že dne 26. 8. 2015 v přesně neznámé době od 15.30 hodin do 17.00 hodin nezletilý (pozn.: dvanáctiletý) syn pěstounů po verbálním konfliktu, když přišel poškozeného (pozn. sedmiletého) Liborka B., jak přebírá knihy v jeho skříni, poškozeného fyzicky napadl nejméně čtyřmi údery horní hranou pěsti levé ruky do temenní a spánkové krajiny, čímž mu způsobil zranění spočívající v pohmoždění mozku a krční míchy, následně

provázené otokem mozku, přičemž nezletilý poškozený po transportu na oddělení JIP Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem dne 27. 8. 2015 v 02.55 hodin na následky zranění zemřel.

- Podle pitvění zprávy měl Liborek kromě poranění hlavy na končetinách i na trupu celkem 22 pohmoždění – některé si sice mohl způsobit sám, ne všechny ale lze vysvětlit běžnými aktivitami. Bylo zjištěno i pohmoždění tenkého střeva, vzniklé působením tupého násilí větší intenzity vůči břichu.
- Pěstounka vypověděla, že dne 26. 8. 2015 odvezla kolem 14.00 hod. pěstouna do zaměstnání. Kolem 16. až 17. hodiny se Libor popral s jejím synem, měl pak červený otok pod okem, držel se za hlavu a říkal, že ho bolí hlava, také se pozvracel. Když to zjistila, odvedla ho do koupelny, kde ho omyla. Přitom se cukal, několikrát jí upadl na ruce nebo na záda. Protože se (čtyřletý) Jakub chtěl vykoupat, napustila vanu a nechala Libora i Jakuba samotné ve vaně se koupat. Když se vrátila do koupelny, viděla, že Libor plive vodu, pomohla mu z vany a odvedla ho na gauč. Libor byl studený, klepal se, říkal, že je unavený a chce se mu spát, třela mu ruce a snažila se ho probudit. Nezletilý ale nereagoval, pak se pokálel. Odnesla ho tedy 2x do vany, aby se v teplé vodě zahřál a aby ho umyla. Kolem 18.15 hod. volala pěstounovi do práce, aby přijel domů. Po příchodu pěstouna a jeho otce (asi za dvacet minut) se Libor trochu probudil, třikrát se pokálel a také zvracel, vždy ho šli umýt do koupelny, pak opět upadl do bezvědomí, poté zavolali záchranku.
- Podle záznamu Rychlé záchranné služby bylo oznámení přijato ve 20.43 hod., záchranka na místo přijela ve 20.51 hod. Nezletilý byl v bezvědomí s otevřenými očima, nereagoval na bolest ani na mluvené slovo. Pěstounka lékaři sdělila, že nezletilý nereaguje od 19 hodin.
- Ohledně trestání nezletilých pěstoun uvedl, že někdy musí dělat dřepy nebo klečet, asi hodinu, Libor naposledy klečel o víkend.
- Pěstounka uvedla, že děti někdy posílají stát do kouta do kuchyně nebo na chodbu, asi 15 až 30 minut nebo musí dělat dřepy. Popřela, že by je nechávala za trest klečet.
- Ačkoli měli pěstouni svěřeno pět malých dětí (dvě nejmladší ve věku dva a jeden rok) a pobírali dávky pěstounské péče, oba chodili na protisměny do zaměstnání.
- Znalkyně z oboru psychologie i další odborníci uzavřeli, že agresivní chování syna pěstounů bylo do značné míry zapří-

činěno velkým tlakem a nároky, které na něj rodiče po přijetí tolika dětí vyvíjeli.

- Pěstouni si žádné pochybení nepřipouštějí.

Dne 19. 9. 2016 bylo zahájeno trestní stíhání obou pěstounů pro trestný čin neposkytnutí pomoci, proti čemuž oba podali stížnost. Okresní soud v Teplicích dne 23. 9. 2016 jejich návrh na vrácení dětí, stejně jako na svěřeni do péče jejich příbuzných, zamítl.

Poněkud zarážející je stanovisko paní ombudsmanky Šabatové. Podle jejího názoru obecni úřad pochybil, když podal návrh na nařízení předběžného opatření o odebrání dětí z původní pěstounské rodiny, když navrhl rozdělení sourozenců a když nedostatečně podporoval kontakt dětí s původní pěstounskou rodinou. Podle veřejné ochránčyně práv mohly děti zůstat po dobu vyšetřování v péči někoho z členů širší rodiny pěstounů, na něž měly vazby.

Podle našeho názoru ale tento tragický případ vyvolává jiné otázky:

- Jak je možné, že sedmileté dítě bylo samá modřina, mělo poranění střevo, a pěstouni na to nepřišli nebo jim to bylo jedno?
- Jak je možné, že oba pěstouni při tolika malých dětech chodili do zaměstnání a péči o svěřené děti zřejmě v příslušné míře přenešali na vlastní děti?
- Jak je možné, že prověřováním na pěstounskou péči prošly osoby, které několik hodin přihlížely umírání svěřeného dítěte, a ve svém jednání neshledávají žádnou chybu?
- Jak je možné, že se děti svěřují poměrně často i osobám, které mají vysoké hypotéky a dokonce i několikamilionové exekuce?
- Jak je možné, že v posledních šesti letech podle oficiální statistiky MPSV vzrostl počet dětí týraných v náhradní rodinné péči téměř 4x (ze 17 v r. 2009 na 66 v r. 2015) a počet dětí zanedbávaných v náhradní rodinné péči dokonce víc než 7x (ze 45 v r. 2009 na 335 v r. 2015)?
- Není to tím, že stát ve snaze snížit počet dětí v zařízeních a v honbě za co největším počtem pěstounů rezignoval na jejich osobnostní kvality?
- Domnívají se snad tvůrci nové koncepce péče o ohrožené děti, že to „dožene“ vzdělávání a tzv. doprovázení pěstounů?

(dne 20. 10. 2016 publikováno na iDNES.cz na blogu Marie Vodičkové)

Matka oznámila zneužívání, přišla o děti

Na SOOD se koncem května 2016 obrátila zoufalá matka a uvedla, že její dva synové ve věku 4 a 6 let byli 27. dubna umístěni přímo ze školky a ze školy do ústavu a ona má s nimi zakázaný jakýkoli kontakt, a to proto, že děti odmítaly styk s otcem. V průběhu roku 2014 si všimla změny v chování u šestiletého syna i u tříletého Honzika. Starší Péťa se jí později svěřil s tím, co mu v noci dělá otec. Koncem roku 2014 se proto odstěhovala ze společné domácnosti, otce o sdělení syna informovala a nabídla mu, že se s dětmi může stýkat, ale jen za její přítomnosti. Otec však za Péťou chodil tajně do školy, což chlapce dále stresovalo. Matka proto na doporučení psycholožky podala trestní oznámení pro podezření z pohlavního zneužívání.

Dvě psycholožky, dětská lékařka i dvě dětské psychiatricky považovaly sdělení chlapce za věrohodné a doporučovaly nevystavovat ho traumatizujícím a stresovým situacím ani kontaktu s otcem. Policie případ odložila. V trestním řízení se totiž postupuje podle zásady „v pochybnostech ve prospěch viníka“. Z mezinárodních výzkumů vyplývá, že jen pět procent nahlášených případů pohlavního zneužívání je falešných, a to zpravidla u starších dětí. U nás se ale postupuje tak, jako by tento poměr byl obrácený. Matka v našem případě jednala přesně tak, jak jí ukládá zákon (§ 367 trestního zákoníku) – nejprve se pokusila překazit další pohlavní zneužívání tím, že otci nabídla styk s dětmi za své přítomnosti, a teprve když otec syna kontaktoval i ve škole, podala trestní oznámení. U trestného činu pohlavního zneužívání (§ 187 TZ) je uložena povinnost překazit jeho páchaní, anebo věc oznámit (viz § 367 TZ).

Matka se poté na doporučení policie obrátila na soudní znalkyni z FN Plzeň Mgr. Petru Sumcovovou, kterou si našla v seznamu znaleců plzeňského krajského soudu. Ta ve svém znaleckém posudku dospěla k následujícím závěrům:

Nezletilý vykazuje známky, které se velmi často objevují u sexuálního zneužívání dětí. Vykazuje známky reakce na stres a výkyvy v době retraumatizace – vyšetřováním či kontaktem s otcem. Na základě všech zjištěných skutečností a rozбором situace docházím k odůvodněnému podezření, že porucha je zapříčiněna sexuálními zneužíváními otcem, a dále dochází k sekundární traumatizaci nezletilého při opakovaných vyšetřováních, a zejména pak při konfrontaci s nevěřícím postojem okolí.

Ve zprávě ústavní psycholožky ze dne 9. 5. 2016 se uvádí: (Čtyřletý) Honzik se mlátí pěsti do hlavy, při jakémkoliv nepo-

dě. Dle referencí tet se zhoršil v chování, je nejistý, byl dokonce velmi agresivní na další dítě v zařízení, které surově zkopal, kvůli tomu, že mu sebralo lízátko. Často pláče, při jakémkoliv nepohodě říká, že chce za maminkou. Vykríkne, že by potřeboval něco udělat, ale nemůže, protože nemá sílu. Je velmi stresovaný, nešťastný a emocionálně labilní. Emoce jsou však přiléhavé, odpovídají aktuální stresové zátěži dítěte, které bylo izolováno od matky z pečujícího prostředí a zároveň ztratilo náhle všechny dosavadní silné emocionální vazby.

Petr je velmi uzavřený, kontakt s otcem navazuje velmi obtížně, při jeho příchodu se točí k němu zády, nepozdraví, nerozloučí se, když otec odchází. Provedena terapie s cílem pomoci Péťovi uvolnit nahromaděné emoce a zlepšit schopnost je komunikovat. Péťa velmi dobře spolupracoval, brzy se rozplakal a sdělil hluboké pocity nesvobody, strachu a lítosti. Obává se, že neumí „dávkovat pravdu“, aby jí nebylo moc a něco tím zlého nezpůsobil. Bojí se, že už maminku nevidí. Má strach z toho, že mu nikdo nevěří. Obává se budoucnosti, neví, co s ním a bratrem bude, snaží se situaci porozumět a vyrovnat se s ní. Je zjevné, že jeho křehká psychika je vystavována zátěži, která může vážně ohrozit jeho další psychický vývoj. Výrazně zadržává v řeči. Viděla jsem jej po týdnu a vnímám zhoršení jeho psychického stavu. O otci vůbec nemluvil, všechny kladné emoce nalézá ve vzpomínkách na matku a na společné zážitky. Zcela se uzavírá do sebe, žádné emoce neprojevuje, pouze v úzkém individuálním kontaktu s psychologem vyjadřuje úzkost, strach mluvit pravdu, protože mu prý stejně nikdo nevěří a pak se může stát ještě něco horšího, a on je bezmocný.

V pátek 13. 5. se ve škole psychicky zhroutil, byla přivolána teta, aby jej odvedla. Jen křičel, nemluvil, jako zvířátko, a po příchodu do zařízení ihned usnul.

Honzik naopak verbalizuje svoje pocity bezmoci, opuštěnosti, zmatku a zoufalství. Bouchá se pěsti do hlavy, pláče, volá maminku. Je zoufalý, zmatený a cítí se opuštěný a slabý. Při dnešním pozorování děti Honzik vykřikoval: „Já nejsem k ničemu, nikoho nemusím mít, ochráním se sám! Nemusím být s nikým, nemusím žít s nikým, nemusím žít! Mně je všechno šumák! S nikým se nebudu dohadovat! Je mi jedno, když umru!“ Jednou se o zcela neadekvátní reakci na drobný nepřímý podnět (rozbité autíčko).

Oba chlapci opakovaně hovoří o imaginárních postavkách „otravných Tomášů“, kteří je chodí otravovat a dráždit, poku-

šejí je a nedají jim pokoj. Dnes se to také opakovalo. Jedná se pravděpodobně o psychologický obranný mechanismus. Pozorují u Honzika nejen regresí ve vývoji (pomocení se), časté sebepoškození (bouchání se pěsti do hlavy), snahy do fantazie (otavní Tomášové), ale také volání o pomoc a únik vyjádřit hlubokou míru zoufalství, které Honzik prožívá (myšlenky na smrt). Jedná se o extrémní zátěž křehké psychiky malého dítěte.

Ale ani zpráva ústavní psycholožky ani zpráva dalších šesti výše uvedených odborníků soudkyni Okresního soudu Plzeň – město Mgr. Dobroslavu Žižkovou neobměkčily. Vzala v úvahu pouze dva znalecké posudky zpracované soudem příbranskými znalci (dr. Bröckl, dr. Kopárková), kteří však s dětmi hovořili mnohem později, a navíc dětem zjevně nevěřili. Ústavní psycholožka byla z případu odvolána. Dne 2. 9. 2016 rozhodla soudkyně tak, že obě děti svědčí o péče otce a matce stanovila asistovaný styk s nimi, a to 2x jednu hodinu týdně na orgánu sociálně-právní ochrany dětí pod dohledem sociální pracovníce. Ne hned, až od právní moci rozsudku. Jak známo, odvolací řízení trvá měsíce. Návrh matky na určení styku s dětmi ještě před právní mocí alespoň v tom rozsahu, jak určil rozsudek, soudkyně dne 19. 9. 2016 zamítla s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že otec matce v kontaktu s dětmi brání.

Matka se proto pokusila dětem v bydlišti otce předat nějaké oblečení a ovoce. Otec jí otevřel až na naléhání dětí a jak vyplývá z audionahrávky, po převzetí věcí ji mezi dveřmi opakovaně vyhněl slovy „vypadni, nebo zavolám policii“. Když se matka snažila s dětmi mluvit, uhodil ji před nimi do hlavy. Děti křičely „přestaň, maminka je hodná“ a dlouhé minuty pak za dveřmi křičely a plakaly. Podle informací od rodičů jiných dětí je Honzik ve školce smutný, Péťa je uzavřený do sebe, s nikým se nebaví (pozn.: jména dětí jsou změněna).

Matce byla uložena pokuta ve výši 15 tisíc korun za to, že se s dětmi v době jejich umístění v ústavu při náhodném setkání přivítala. Navíc na nákladech řízení bude muset zaplatit polovinu znalečného, které činí celkem cca sto tisíc korun.

Již v červenci jsme na tento případ upozornili MPSV, veřejnou ochránčyni práv, krajský úřad Plzeňského kraje i poslance a senátory sociálního výboru, bohužel pro děti se nic nezmenilo. Z našeho podnětu o případu informovala i FTV Prima a Novinky.cz, případ byl podrobněji zveřejněn i na iDNES.cz, na blogu Marie Vodičkové.

Markétka je už šťastná

Rok a půl stará Markétka byla umístěna do rodinného Klokánku v Dubí ve velice zuboženém stavu, podvyživená, velmi ustrašená a bázlivá. Když viděla cizího člověka, vždycky se viditelně rozklepala. Nejvíce se ale bála svých rodičů. Přišli za ní dvakrát. Markétka se pokaždé celá roztrásla, nahlas se rozbrečela, přitiskla se k „tetě“ a otáčela hlavičku pryč od rodičů. Musela s nimi zažít něco strašného. Říct to ale neuměla. V době přijetí vůbec nemluvíla. Neuměla se smát, měla nesmírně smutné oči a stále stejný výraz obličeje bez jakékoli mimiky, jako by stála

v nějakých hrozných vzpomínkách. Několik týdnů trvalo, než se dokázala usmát, nejčastěji při hře s dětmi. K cizím lidem ale byla stále velmi neuvěřivá. Po půl roce úřady vybraly pro holčičku pěstounskou rodinu. Všechny nás mile překvapilo, že se jich Markétka nebála, navázala s nimi bez problémů kontakt a již při třetí návštěvě se svými novými rodiči ochotně odešla. Jako by věděla, že to jsou ti praví a nejhodnější rodiče, právě pro ni. Nyní je již z Markétky veselá, povídává a šikovná čtyřletá holčička a ona i její noví rodiče jsou šťastní, že se našli.

Markéta se svojí novou maminkou

Matka alkoholička

V červnu 2016 přišel na SOOD se žádostí o pomoc otec, který se od Velikonoc s pomocí své matky fakticky staral o svou šestiletou dcerku Vanessku a její polorodou osmiletou sestru Sabinku, jejíž otec zemřel. On ji zná od dvou měsíců, kdy začal s matkou udržovat známost a holčička ho považuje za otce. Uvedl, že matka dětí má dlouhodobě tak velké problémy s alkoholem, že si tím přivodila velké zdravotní problémy s nutností akutních hospitalizací. Teď ani nemá kde bydlet, nikde nepracuje. Do konce března bydlela s oběma dcerami u svých rodičů. O Velikonocích mu ale zavolala, aby si pro Vanessku přijel, že ji rodiče ani ona už doma nechtějí, protože moc zlobí. Otec jí proto ihned odvezl k sobě domů. Po týdnu mu matka přivedla i Sabinku, protože je obě její rodiče vyhodili. Od té doby se otec stará i o Sabinku. Říkal, že na OSPOD Praha 4 mu nijak nepomohli. Jen ho vydělili, že Sabinku, když není jeho, mu nejspíš nikdo do péče nedá. Otcí jsme proto sepsali návrhy na předběžná opatření a na svěřeni obou dětí do jeho péče. O každém dítěti rozhodoval jiný soud. A po třech měsících nám otec celý šťastný zavolal, že soudy mu obě děti svěřily do výchovy.

Bití, hlad a drogy

Soud v Ústí nad Labem začal v říjnu 2016 projednávat případ krutého týrání dvou malých dětí, k němuž docházelo dlouhých tři a půl roku v letech 2007 až 2011, prakticky od jejich narození. Rodiče (nyní ve věku 38 a 40 let), závislí na drogách, bili děti vařečkou, nechávali je o hladu, musely spát na zemi, nutili je žebrať. Podle obžalob jim způsobili těžkou újmu na zdraví a závažnou vývojovou retardaci tím, že se jim vůbec nevěnovali ani po psychické stránce. Navíc se před nimi často napadali, a to i fyzicky. Sociální pracovnice OSPOD matce nabízel pomoc, ta ji ale odmítla. Děti zachránily až to, když je sama matka v roce 2011, kdy jim byly dva a tři roky, odvedla do Klokánku. Naskytla se otázka, proč OSPOD nepomohl dětem, když matka jejich pomoc odmítla, a proč je z tohoto zcela nevhovujícího prostředí neodvedl. Jak dlouho by ještě děti musely trpět, pokud by je matka bývala do Klokánku neodvedla?

Unikátní projekt na ochranu dětí MPSV zavrhl

Již v roce 2005 předložil Fond ohrožených dětí ministerstvu práce a sociálních věcí projekt, který by zajistil, aby všechny případy týraných a zanedbávaných dětí byly včas odhaleny. Princip je velmi jednoduchý – vychází z toho, že za každý zdravotnický úkon se účtují platby zdravotním pojišťovnám a že každé dítě má přiděleno rodné číslo. Počítačový systém by tyto platby přiřazoval ke konkrétnímu rodnému číslu a vyhodnocoval,

- jestli u malých dětí, kde jsou povinné lékařské prohlídky, dítě prohlídku absolvovalo (Vzhledem k tomu, že byla zrušena pediatrická péče včetně školní lékařské péče a rodiče týraných a zanedbávaných dětí často mění bydliště, přičemž mnoho těchto dětí není ani u žádného lékaře přihlášené, nelze jinak zjistit, zda rodiče s dítětem na preventivní kontroly docházejí a zda dobře prospívá.)

- jestli dítě nebylo ošetřeno pro podezřelý úraz, resp. zda těch úrazů nebylo příliš nebo zda dítě nemá neošetřené samovolně zhojené zlomeniny (Rodiče, kteří týrají a zanedbávají své děti, často mění lékaře, nebo jdou jen na pohotovost, případně k lékaři se zraněným dítětem nejdou vůbec.)

- jestli dítě nebylo ošetřeno pro podezřelou diagnózu, např. podvýživa, neprospívání bez zjištěné příčiny (Děti v rodinách, kde

je rodiče zanedbávají, často hladoví, nepřibírají na váze, bývají podvyživené, nebo neprospívají, ačkoli v nemocnici se jejich váha i celkový stav upraví.)

Informace zdravotní pojišťovny o možném problému by byla zaslána orgánu sociálně-právní ochrany dětí, který by pak měl prověřit, zda je či není všechno v pořádku, zda rodina nebo dítě nepotřebují pomoc, nebo zda dokonce není namístě dítě rodičům odebrat. MPSV projekt zprvu podporovalo, na ministerstvu dokonce proběhla jednání se zástupci zdravotních pojišťoven i Úřadem na ochranu osobních údajů, přičemž všichni souhlasili. Dne 1. 6. 2005 o projektu psala i celostátní média. Například v MFD byl uveřejněn článek s titulem „Počítač upozorní na týrané děti“, v LN vyšel článek pod názvem „S odhalováním týraní pomohou pojišťovny“. MFD uvedla i vyjádření tehdejšího ředitele Svazu zdravotních pojišťoven Jaromíra Gajdáčka: „Jsem pro. Legislativní změna, kterou by to vyžadovalo, není příliš významná.“ Tuto změnu ale MPSV nakonec nepodpořilo. Vzhledem k velkému nárůstu počtu týraných a jinak ohrožených dětí snad změni názor. Pokusíme se také přesvědčit poslance a senátory, aby změnu přijali i přes případný nesouhlas MPSV.

Návrh novely MPSV ruší ZDVOPy včetně Klokánků

V minulém zpravodaji jsme informovali o tom, že v r. 2015 předložilo MPSV poslanecké sněmovně materiál nazvaný „Základní teze zákona o podpoře rodin, náhradní rodinné péči a systému ochrany práv dítěte a novelizace souvisejících právních předpisů“. Záměr přijetí tohoto zcela nového zákona, který měl nahradit stávající zákon o sociálně-právní ochraně dětí, zákon o ústavni výchově, zákon o zdravotních službách a zákon o sociálních službách zdůvodnilo MPSV tím, že „stávající systém nevede k účinné ochraně dětí a není důvěryhodným partnerem rodin“. Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc se měla transformovat na azylové domy pro děti a spolu s dětskými domovy a dalšími ústavními zařízeními se z nich měla stát jedna nová služba.

„Teze“ ale ve sněmovně narazily na značný nesouhlas. Nyní však ministerstvo zpracovalo návrh novely zákona o sociálních službách, a svůj záměr změnit zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, dětské domovy a další ústavní zařízení na službu včlenilo potichu do této novely. Její přijetí by znamenalo naprostý rozvrat současné sítě zařízení pro děti i sociálně-právní ochrany dětí jako celku, která sice se značnými problémy, ale stále ještě funguje. Kromě toho navrhovaný zákon obsahuje v § 3 i dosti podivnou a netradiční definici rodiny: Pro účely tohoto zákona se rodinou rozumí „vztahové spřízněná a solidární skupina minimálně dvou osob blízkých“. Budeme se proto snažit, aby novela neprošla.

Rozhovor s Marií Vodičkovou

Jak dopadl případ Kubička z minulého zpravodaje „Traumat s nebojíme, na city nehledíme?“

Krajský soud v Praze bohužel odvolání přechodných pěstounů, kteří se o Kubičku patnáct měsíců starali a chtěli ho osvojit, zamítl. V odůvodnění rozsudku se uvádí, že selhali, když k nezletilému navázali citový vztah a když dovolili, aby on navázal citový vztah k nim, a že bylo jejich povinností dítě připravit na přechod do osvojitelské rodiny. Jak je ale možné zajistit, aby roční dítě nenavázalo citový vztah k někomu, kdo o ně ve své rodině pečuje, už soud nevysvětlil.

Váš kritický vztah k přechodné pěstounské péči tedy přetrvává?

Bohužel ano. Pro mnoho dětí a někdy i dospělých znamená změna rodiny velké citové trauma. Dítě zažívá nové opuštění, navíc od osob, které považovalo za rodiče. V některých případech dokonce děti skončily v ústavech, když se nemohly vrátit domů a dlouhodobá rodina nebyla k dispozici. S ohledem na to, že přechodní pěstouni mají kromě dávky na výživu dítěte zaručenou odměnu ve výši 20 tisíc korun měsíčně, a to i v době, když o žádné dítě nepečují, přičemž v případě dítěte mladšího sedmi let mají nárok na dávky v mateřství, a vedle toho mohou být zaměstnáni, je zájemců o přechodné pěstounství dost - a rozdíl od toho dlouhodobého. Před rokem 2013 měli na dvacetitisícovou odměnu nárok jen ti pěstouni, kteří se starali o dítě zdravotně handicapované, anebo o tři a více dětí (za každé další dítě se odměna zvyšovala o 4 tisíce korun) a celodenně se jim věnovali. Pokud se o šest a více dětí starali oba manželé a byli s nimi doma, měli nárok na dvacetitisícovou odměnu oba, protože každý měl na sebe napsané tři nebo více dětí. Teď mají manželé smůlu. Na tuto odměnu mají nárok jen nesezdané páry. Navíc je jedno, jestli pěstouni pracují nebo ne, výše odměny je stejná.

Nebyly ale Vaše rodinné Klokánky obdobou přechodné pěstounské péče?

Byly, ale ve variantě, která děti nepoškozovala. Děti sice vyrůstaly v rodině našich zaměstnanců, ale pokud si tam zvykli a nechtěly

jinam, zůstaly tam. Často si je pak naši „klokani“ zaměstnanci vzali do dlouhodobé pěstounské péče. Miminka odcházela k budoucím osvojitelům mnohem dříve, do tří měsíců, protože se nemuselo čekat na soudní rozhodnutí - k předadopční a předpěstounské péči stačilo rozhodnutí orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Žádné časové omezení pobytu dětí neexistovalo. Dítě bylo v rodinném Klokánku tak dlouho, jak bylo potřeba. Vzpomínám na seminář, kde o novele z roku 2013 přednášel i její hlavní propagátor pan Macela. Bylo přítomno i několik poslanců a senátorů, kteří měli k přechodné pěstounské péči připomínky. Pan Macela je ale přesvědčil, že do přechodné pěstounské péče budou svěřováni jen novorozenci, u kterých bude téměř jisté, že ve třech měsících odejdou k budoucím osvojitelům, anebo děti, které se v řádu měsíců budou vracet ke svým rodičům, zejména v případě hospitalizace nebo krátkodobého výkonu trestu. Ale bohužel to byly jen sliby.

V posledním zpravodaji FOD se uvádí, že stále obýváte garsoniery v bývalém Klokánku Kbely, a tím blokujete jeho zprovoznění. Jaká je situace teď?

Letos v říjnu jsem se odstěhovala, dům je zcela vyklizený. Nemyslím si ale, že bývalý Klokánek Kbely nemohl být zprovozněn dřív, protože Klokánky byly provozovány i v bytových domech, kde bydleli i jiní nájemníci. Chtěla jsem jen zabránit dalšímu prodeji této nemovitosti se třemi „klokánkami“ byty a pěknou zahradou, jak se v roce 2015 již stalo. Naštěstí tehdejší majitel chtěl mít objekt prázdný, proto když jsem jej nevyklidila, od kupní smlouvy odstoupil a nemovitost byla opět přepsána na FOD. Nyní vedení FOD několikrát i veřejně uvedlo, že nemovitost již neprodá a že kbelský Klokánek znovu otevře. Jsem tedy ráda, že tento krásný dům a zahrada budou dál pomáhat ohroženým dětem a sloužit k účelu, ke kterému byl z darů veřejnosti zakoupen, zrekonstruován a vybaven.

Došlo od posledního zpravodaje k nějaké změně ohledně Klokánků, podařilo se Vám nějak zachránit?

Bohužel v srpnu 2016 skončil i druhý kroměřížský Klokánek,

v Kollárově ulici. Objekt je nyní jen zčásti provozován jako ZDVOP, a to jiným provozovatelem. Snad by bylo možné zachránit ještě bývalý Klokánek v Jindřichově Hradci a Prostějově, pokud by tyto nemovitosti zakoupil kupec, který by je za běžné nájemné pronajal SOOD. My na to bohužel finanční prostředky nemáme. Byla bych moc ráda, kdyby se to povedlo.

Jak hodnotíte první necelý rok existence SOOD?

Je to podobné, jako když začínal Fond ohrožených dětí. Zatím poskytujeme hlavně právní, sociálně-právní a psychologické poradenství, zpracováváme návrhy k soudu, anebo rodiče, prarodiče či pěstouny zastupujeme u soudu, pokud si nemohou dovolit advokáta a pokud jsme přesvědčeni, že je to pro dítě dobré. V našich prostorách v dětské herně také zajišťujeme na základě soudních rozhodnutí asistované kontakty rodičů i prarodičů s dětmi. Dál se snažíme působit na státní orgány a instituce, aby upustily od praxe, která děti poškozují. Také provozujeme nepřetržitou krizovou linku (725 999 161) pro anonymní převzetí novorozence od matek, které porodily mimo zdravotní zařízení, dítě si nemohou ponechat, ale nemají v dosahu babybox.

Jsem velmi šťastná, že tolik lidí naše Sdružení podporuje. Máme již víc než 1 600 dárců, a moc si toho vážíme. I když jsme schopni z prostorových důvodů uveřejnit jen dary od určité výše (v tomto zpravodaji a na našich stránkách od tisíce korun), vážíme si každého daru a každé koruny. I z desetikorun vzniknou velké částky, daruje-li je hodně lidí. Velkou radost máme i z toho, že již 48 dárců přispívá SOOD trvalým příkazem. Jen díky našim dárcům a příspěvatelům jsme schopni provozovat naše pobočky v Praze a v Ostravě a pomáhat dětem i rodičům v těžkých situacích. Velmi děkují také za všechny milé a povzbuzující dopisy, e-maily a vzkazy, je to pro nás velká psychologická podpora. Ještě jednou za dosavadní a snad i budoucí podporu i za všechny své kolegy moc a moc děkujeme!

SOOD nejvýznamněji podpořili:

NEJVĚTŠÍ FINANČNÍ DARY (od vzniku 17. 12. 2015 do 25. 10. 2016):

PROINTERIER s.r.o. (100 000 Kč), pan JUDr. Pavel **LAKATOŠ** (60 000 Kč), **DAYS MENU** s.r.o. (50 000 Kč), **NADACE NAŠE DÍTĚ** (50 000 Kč), **CHODOV TOUR** s.r.o. (40 000 Kč), **PAK-RA 2F-SERVIS** s.r.o. (30 000 Kč), **MILOSLAVA PROCHÁZKOVÁ AVANTI** (25 000 Kč), paní Lydia **BLAŽKOVÁ** (20 000 Kč), **KPK** s.r.o. (20 000 Kč), **PODLAHY LIŠKA** s.r.o. (20 000 Kč), **SELEKTA PACOV** a.s. (20 000 Kč), **VR SPEDO** s.r.o. (16 000 Kč), **PLASTMONT BUREŠ** s.r.o. (15 000 Kč), **AJ TECHNOLOGY** s.r.o. (12 000 Kč), paní Marie **KŘEPELOVÁ** (12 000 Kč), **AUTOLAROS SPEED** (10 000 Kč), pan Ing. Vlastimil **BROTÁNEK** (10 000 Kč), **DATA COLLECT** s.r.o. (10 000 Kč), **DENDRIT CONSULTING** s.r.o. (10 000 Kč), pan Ing. Miloš **FÜRICH** (10 000 Kč), **GORE** s.r.o. (10 000 Kč), pan Filip **CHODOUNSKÝ** (10 000 Kč), manželé **KALIBOVI** (10 000 Kč), **KV.ŘEŽAČ** s.r.o. (10 000 Kč), pan Česlav **LIŠKA** (10 000 Kč), paní RNDr. Irena **MALICHOVÁ** (10 000 Kč), paní Mgr. Hana **NALEVAJKOVÁ** (10 000 Kč), **ODETUN RACING ENGINES** s.r.o. (10 000 Kč), **PIVOVAR A RESTAURACE U FLEKŮ** s.r.o. (10 000 Kč), **PRAKTICKÝ LÉKAŘ SPOŘILOV** s.r.o. (10 000 Kč), **REHABILITACE A REGENERACE RS** s.r.o. (10 000 Kč), paní Jana **SCHWANOVÁ** (10 000 Kč), **UMTON BARVY** (10 000 Kč), **VALET M T** s.r.o. (10 000 Kč), **VTC** a.s. (10 000 Kč), **WEB4SOFT INTERNET** s.r.o. (10 000 Kč), paní Lucie **BLAŽKOVÁ** (9 000 Kč), paní Dagmar **MAČUGOVÁ** (9 000 Kč), manželé Ing. Martin a Mgr. Veronika **BOHUŇKOVI** (7 000 Kč), paní MUDr. Jitka **HOMOLÁČOVÁ** (7 000 Kč), paní Ing. Alena **DVOŘÁKOVÁ** (6 000 Kč), pan Otto **BARTOLIČ** (5 000 Kč), **BEZ BANKY** s.r.o. (5 000 Kč), paní Petra **BREJCHOVÁ** (5 000 Kč), pan Michal **BUČEK** (5 000 Kč), **BURDA AUCTION** s.r.o. (5 000 Kč), **CARBOSPED** s.r.o. (5 000 Kč), Město **DUBÍ** (5 000 Kč), pan Václav **DUČEK** (5 000 Kč), pan Ing. Karel **HÁJEK** (5 000 Kč), **CHODOVAR** s.r.o. (5 000 Kč), **KOVOVÝROBA KRUPA** s.r.o. (5 000 Kč), pan Ing. Miloslav **MARČAN** (5 000 Kč), **MARILA** s.r.o. (5 000 Kč), **MARKÉTA JIRSOVÁ PharmDr. - LÉKÁRNA** (5 000 Kč), **PSM JACENIK** s.r.o. (5 000 Kč), **SUNLUX** s.r.o. (5 000 Kč), **TRIOMEX** s.r.o. (5 000 Kč), pan Gustav **WILHELM** (5 000 Kč), pan Ondřej **ZACH** (5 000 Kč), pan Josef **ZÍKA** (5 000 Kč), pan Daniel **GASPAR** (4 000 Kč), pan Miroslav **VLACH** (4 000 Kč), paní Hana **KOLAŘIKOVÁ** (3 500 Kč), **BRELEX** s.r.o. (3 000 Kč), pan Ing. Libor **ČELEDA** (3 000 Kč), pan Leoš **ČERMÁK** (3 000 Kč), pan Petr **ČURDA** (3 000 Kč), pan Petr **DIDUNYK** (3 000 Kč), paní PhDr. Věra **FIRBASOVÁ** (3 000 Kč), **GATE 412** s.r.o. (3 000 Kč), **GB ELEKTROSERVIS** s.r.o. (3 000 Kč), **IMPORK** s.r.o. (3 000 Kč), paní MUDr. Dana **JEŽKOVÁ** (3 000 Kč), paní Ing. Marie **KADEČKOVÁ** (3 000 Kč), paní Jindra **KOŇOUSKOVÁ** (3 000 Kč), pan Jindřich **KOUBÍK** (3 000 Kč), pan Martin **LEKEŠ** (3 000 Kč), paní Vanda **LUKAŠČIKOVÁ** (3 000 Kč), pan Josef **SALMON** (3 000 Kč), pan Ing. Jan **SULKIEWICZ** (3 000 Kč), pan MVDr. Ondřej **SULŽENKO** (3 000 Kč), pan Ing. Zdeněk **VELÍŠEK** (3 000 Kč), paní Ing. Veronika **KERBLEROVÁ** (2 500 Kč), **C&A MODA** s.r.o. (2 205 Kč), **TIMA LIBEREC** s.r.o. (2 016 Kč), **AGROCHEMTRADE** s.r.o. (2 000 Kč), paní Božena **BARTOŠKOVÁ** (2 000 Kč), paní Marie **BÍLÁ** (2 000 Kč), manželé Ing. Martin a Mgr. Veronika **BOHUŇKOVI** (2 000 Kč), paní MUDr. Zdeňka **BÖHMOVÁ** (2 000 Kč), **CASTLE HOLDINGS** s.r.o. (2 000 Kč), paní Jana **DOHNALOVÁ** (2 000 Kč), paní Marie **DOLISTOVÁ** (2 000 Kč), pan Petr **HLADÍK** (2 000 Kč), pan Josef **HRUBÝ** (2 000 Kč), **ISOTRA** a.s. (2 000 Kč), pan Jaroslav **KAFKA** (2 000 Kč), pan Pavel **KOHŮT** (2 000 Kč), pan Jan **KREJSA** (2 000 Kč), paní Ing. Ivana **KR-ŇÁKOVÁ** (2 000 Kč), pan Milan **KUBELKA** (2 000 Kč), pan Adolf **OPAT** (2 000 Kč), pan Roman **PONČÍK** (2 000 Kč), pan Ing. Vladimír **PROUZA** (2 000 Kč), pan Luděk **PUCHÝŘ** (2 000 Kč), paní Magdaléna **SCHREIBEROVÁ** (2 000 Kč), paní Věra **SUCHÁNKOVÁ** (2 000 Kč), pan Libor **TUPEC** (2 000 Kč), manželé Lenka a Vladimír **ŠABATOVI** (2 000 Kč), pan Ing. Vladimír **ŠABATA** (2 000 Kč), **VINAŘSTVÍ ŠABATA** s.r.o. (2 000 Kč), pan František **VRZAL** (2 000 Kč), paní Ing. Mária **WAGNEROVÁ** (2 000 Kč), pan Ing. Věroslav **ŽALOUDEK** (2 000 Kč), pan Petr **BUNĚŠ** (1 500 Kč), pan Miloš **ČÍSLER** (1 500 Kč), pan Miroslav **ČAMPULKA** (1 500 Kč), paní Jana **DOSEDĚLOVÁ** (1 500 Kč), pan Jan **FIALA** (1 500 Kč), pan Vítězslav **KINCL** (1 500 Kč), paní Ivana **KUCHAŘIKOVÁ** (1 500 Kč), pan Theodor **MACHO** (1 500 Kč), pan Viktor **SIEGEL** (1 500 Kč), paní Ing. Vladimír **ULRICH** (1 500 Kč), paní Lenka **ULČOVÁ** (1 500 Kč), pan Milan **ZELENÝ** (1 500 Kč), pan Karel **BRLÍK** (1 200 Kč), pan Ing. Miloslav **MOŠNIČKA** (1 200 Kč), pan Ing. Pavel **DUBÁNEK** (1 111 Kč), a dary ve výši 1 000 Kč věnovali: pan Ján **BALKO**, paní Marcela **BEZENKOVÁ**, pan Jan **BEZCHLEB**, pan Mojmír **BLAŽEJOVSKÝ**, obec **BLUČINA**, pan Ewald **BOLACKÝ**, paní Dagmar **BRABCOVÁ**, pan PhDr. Aleš **BRANDNER**, paní Alena **BURELOVÁ**, paní Helena **BUŠTIKOVÁ**, paní Dana **ČERVENÁKOVÁ**, pan Jiří **ČERVINKA**, paní Milada **DANCZIOVÁ**, pan Oldřich **DAVÍDEK**, pan Ing. Viktor **DIVIŠ**, pan Ing. Zdeněk **DOBROVOLNÝ**, paní Michaela **DORAZILOVÁ**, paní Milada **DUBSKÁ**, pan Josef **DUCHAN**, pan Luděk **FERYNA**, paní Zdena **HÁJKOVÁ**, pan Josef **HAJZLER**, pan Ing. Zdeněk **HARANT**, paní MUDr. Eva **HARCUBOVÁ**, paní Pavla **HOFMANOVÁ**, pan Milan **HODBOŇ**, paní Jana **HOLUBOVÁ**, pan Tomáš **HOZA**, pan Martin **HRNČÍŘ**, pan Ing. Josef **HRYCYSZYN**, pan RNDr. Jan **CHOCHOL**, pan Vladimír **JANOVSKÝ**, paní Zuzana **JAROŠOVÁ**, pan Jan **JIRKA**, pan Milan **JIRIČKA**, paní Jana **JURÁŠOVÁ**, pan Karel **JURNEČKA**, pan Daniel **KAFKA**, pan Karel **KALOUŠ**, paní Věroslava **KELNAROVÁ**, pan RNDr. Otomar **KLÍMA**, paní PhDr. Marie **KLIMEŠOVÁ**, paní Kateřina **HLINSKÁ**, paní Ludmila **KOBOŠOVÁ**, pan Ing. Martin **KOLÁŘ**, paní Pavla **KOLÁŘOVÁ**, paní Božena **KOLAŘIKOVÁ**, pan Jan **KOPEČEK**, paní Jarmila **KRAUSOVÁ**, pan Zdeněk **KRUPA**, paní Hana **KRŮTOVÁ**, paní Jitka **KUČEROVÁ**, pan Vladimír **KUDLÁČEK**, pan Ing. Anton **KUCHAR**, pan Karel **KULT**, pan PhDr. Petr **KUNEŠ**, pan Jiří **KUT**, paní Dagmar **KYNDLOVÁ**, paní JUDr. Iva **LOUKOTKOVÁ**, paní Milena **LUDVÍKOVÁ**, paní Klára **MAINCLOVÁ**, pan Jiří **MAŇAS**, pan Ing. Rudolf **MEISSNER**, paní Jana **MYNAŘIKOVÁ**, paní Eva **NECHVÁTALOVÁ**, paní Ing. Hana **NOVÁKOVÁ**, pan Pavel **NOVOSAD**, pan Petr **OUZKÝ**, pan Ing. Jiří **PATER**, pan Štefan **PAULENDA**, pan Bohumír **PAŽOUT**, paní Věra **PEKAŘOVÁ**, pan Josef **PETRÁŠ**, paní Eva **PETROVÁ**, pan Ivan **POKORNÝ**, pan Petr **POLÁK**, pan MUDr. Ctibor **POVÝŠIL**, paní Justina **PROKOPOVÁ**, paní Hana **RAKOVCOVÁ**, pan David **REJCHRT**, pan Bohumil **SEDLÁK**, pan Pavel **SEKNIČKA**, pan Zdeněk **SCHWARZ**, paní Markéta **SLÁDKOVÁ**, paní Alena **STAŠKOVÁ**, **STEGO CZECH** s.r.o., pan Pavel **STEINBAUER**, pan Jiří **STEJSKAL**, pan Zdeněk **STERNBERG**, paní Alena **SUCHÁNKOVÁ**, paní MUDr. Eva **ŠINDLEROVÁ**, pan Miloš **ŠKODA**, pan Ing. Luděk **ŠTEFFL**, pan Ing. Josef **ŠUBÍŘ**, paní Jana **TINTSCHLOVÁ**, pan Ing. Tomáš **TKAČIK Ph.D.**, pan Václav **TOMEK**, paní Ing. Zuzana **TRESOVÁ**, **UNILES** a.s., paní **VAŇKOVÁ MENŠÍKOVÁ**, pan Petr **VČELKA**, pan František **VEJRAŽKA**, paní Šárka **VENCÁLKOVÁ**, pan PhDr. František **VĚTROVSKÝ**, paní Věra **VÍDEŇSKÁ**, pan Ing. Josef **VINTR**, paní Eva **VLÁŠKOVÁ**, paní Vladislava **VOLFOVÁ**, pan Jan **VYMYSLICKÝ**, pan Ladislav **WASSERBAUER**, manželé Jiří a Eva **ZENKLOVI**

DĚKUJEME!

NEJVĚTŠÍ VĚCNÉ DARY:

pan Jan Vojtěch **BINDER** (IT podpora), pan Martin **BINDER** (webové stránky), paní Lydie **BLAŽKOVÁ** (vybavení pobočky Praha), pan Petr **JÍLOVEC** (IT služby), **MILOSLAVA PROCHÁZKOVÁ AVANTI** (vybavení pobočky Praha) **DĚKUJEME!**

Za všechny Vaše dary i další podporu mnohokrát děkujeme!

FINANČNÍ ZPRÁVA OD VZNIKU SOOD DO 15. 10. 2016

PŘÍJMY A VÝDAJE v r. 2015	VÝDAJE NA ČINNOST v r. 2016:	
dary	vybavení kanceláře a dětské herny	28 129 Kč
členské příspěvky	pronájem kanceláře a dětské herny	202 884 Kč
příjmy celkem:	telefony, internet, poštovné	47 340 Kč
výdaje celkem: (kolek, vklad při zřízení účtu)	poplatky, kolký, pojištění	7 916 Kč
	služby	187 000 Kč
PŘÍJMY v r. 2016:	mzdové náklady (2x DPP)	117 700 Kč
čistý výtěžek jarní sbírky	cestovné	1 304 Kč
ostatní dary mimo sbírku	výdaje celkem:	592 273 Kč
členské příspěvky		
výtěžek z vlastní činnosti (charitativní akce v Dubí)		
příjmy celkem:	k 15. 10. 2016 k dispozici v pokladně a na účtech	131 104 Kč

HLAVNÍ SMĚRY ČINNOSTI SOOD

- Pomoc ohroženým dětem přímo v rodinách
- Sociálně-právní poradenství
- Asistované kontakty rodičů s dětmi
- Kolizní opatrovnickví nezletilých před soudem
- Krizová linka pro převzetí anonymně porozených dětí a jejich předání do porodnice
- Snaha o zlepšení legislativy a praxe na úseku ochrany dětí
- Osvěta - články, spolupráce s médii
- Do budoucna předpokládáme zřízení a provoz zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, a to na principce Klokánků, protože stále převažují zařízení ústavního typu.

Základní údaje o SOOD:

Název: SDRUŽENÍ NA OCHRANU OHROŽENÝCH DĚTÍ, z. s.

Právní forma: spolek

Sídlo: Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1, Nové Město

IČ: 04648293

datum vzniku: 17. 12. 2015

číslo sbírkového účtu: 151151156/2010 (sbírka povolena rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 3. 2016

č.j. MHMP 381885/2016 na dobu neurčitou s účinností od 18. 3. 2016)

číslo běžného účtu: 4085649359/0800

tel.: 773 74 64 54

krizová linka pro anonymní porody: 725 999 161

pověření k výkonu sociálně-právní ochrany dětí: Ano, na základě rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31. 3. 2016

č.j. MHMP 545280/2016, právní moc 1. 4. 2016

e-mail: sood@sood.cz

internetové stránky: www.sood.cz

statutární orgán: předsednictvo ve složení Lydie Blažková, Miloslava Procházková, Marie Vodičková

předsedkyně SOOD: Marie Vodičková

kontrolní komise: ve složení Eva Komanová, René Piták, Jiří Zenkl

SDRUŽENÍ NA OCHRANU OHROŽENÝCH DĚTÍ